

bornholmske Granit. Det vil være i frisk Minde, hvilken Misstemning det vakte Landet over, da man blev klar over, at et fremmed Selskab havde erhvervet det største Granitbrud her i Landet, Hammeren, og hvilke Anstrengelser der senere er gjort baade fra Bornholms og fra Statsmagtens Side for at faa Forholdet redresseret. Jeg peger paa vore ikke meget talrige Kalkbrud og Kridtlejer, paa Moleret, vi har i enkelte Dele af Landet, Materiale til Cementfabrikation, vore Tørvemoser o. s. v. Her har vi saadanne Naturrigdomme, som vi ikke kan undvære i vor Næringsdrift, og som det vilde være overordentlig uheldigt at se i stort Omfang vandre over til Udlændinge eller gaa over i udenlandske Selskabers og Trusters Besiddelse. Det samme kan gælde Ejendomme af særlig historisk, national eller kunstnerisk Betydning, endelig ogsaa Grunde med en Beliggenhed, der giver dem særlig gode Betingelser for Import og Eksport, naturlige Havnepladser o. l. Det vil i mange saadanne Tilfælde være af overordentlig Betydning, at der lægges Myndighed i Statsmagtens Haand til at hindre ubelejlig Erhvervelse af Grunde fra Udlændinges Side.

Den højtærede Minister erkendte jo ogsaa, at der kunde blive en Fare; han talte om, at der kunde opstaa Mulighed for en Invasion, og i saa Fald vilde Ministeriet gribe ind. Jeg forstod endda den højtærede Minister saaledes, at han til en vis Grad havde forberedt noget i den Henseende. Men der er det at sige dertil, at hvis der ved en saadan Invasion pludselig viser sig meget stærkt Begær efter dansk fast Ejendom fra udenlandske Kapitalisters og Selskabers eller Trusters Side, kunde det blive meget ubelejligt, naar man staar overfor Interesser, som er beskyttede af en bestemt Magt, at gribe ind overfor dem med særlige Lovgivningsforanstaltninger. Ganske anderledes ligger Sagen derimod, naar man allerede har en Lov, saaledes som man har haft i adskillige Aar baade i Norge og Sverige, en Lov, hvorefter man ikke behandler vedkommendes Interesser paa anden Maade, end man hidtil har behandlet alle andres. Jeg tror ogsaa, man maa sige, at den paagældende Lovgivning i Sverige og Norge ikke har vist sig at afføde internationale Vanskeligheder — i hvert Fald ikke saa vidt mig bekendt. Sagen har været drøftet til Eksempel paa det nordiske Handelsmøde, og der er fremkommet forskellige Udtalelser derom, men jeg har ikke mærket af disse

Forhandlinger eller af de Forhandlinger, jeg i øvrigt har gjort mig bekendt med fra Sverige og Norge, at vedkommende Love har affødt internationale Vanskeligheder for de paagældende Lande eller for deres Undersaatter med Hensyn til deres frie Næringsstilling i fremmede Lande.

Jeg betoner paa ny, at det, jeg ønsker, er en Opfyldelse af Grundlovens Løfteparagraf, § 50: „Om Udlændinges Adgang til at blive Ejere af fast Ejendom her i Landet fastsættes Regler ved Lov“. Jeg syntes, der var en Tilbøjelighed hos den ærede Statsminister til at mene, at hvis det kun gik ud paa at give saadanne Regler, var det hele betydningsløst (*Statsministeren*: Nej). Det forekommer mig, at Ministeren sagde noget herom som Svar paa en Afbrydelse af mig. Jeg kan heller ikke tænke mig, at Ministeren har en saadan Opfattelse, thi det er jo under dette Ministeriums Ledelse, Behandlingen af Grundloven foregik, og Statsministerens Navn staar under Grundloven af 5. Juni 1915. Jeg kan derfor ikke tænke mig, at han anser denne eller nogen anden Bestemmelse i Grundloven for skadelig eller overflødig. Det Ønske, jeg paa mit Partis Vegne har fremført, gaar, som sagt, kun ud paa en Opfyldelse af Grundlovens Løfteparagraf, saa jeg kan ikke tro andet end, at Ministeren maa komme til at stille sig velvilligt til denne Sag. Vi har tidligere bebrejdet Højre som Regeringsparti dets Sindrægtighed eller endog undertiden Modstand mod Opfyldelse af Løfteparaffer i Grundloven, og det skulde forbavse mig meget, om man skulde komme til at rette lignende Bebrejdelser mod en radikal Regering, en Regering, som har været med til at indføre denne Løfteparagraf i Grundloven for faa Aar siden, paa en Tid, da Forholdene var væsentlig, som de er nu. Jeg slutter da med at udtale det Haab, at den højtærede Minister ved fornyet Overvejelse vil komme til at se med Velvillie paa det af mig fremførte Ønske, som ikke gaar ud paa andet end en Opfyldelse af Grundlovens § 50.

K. M. Klausen: Angaaende de Spørgsmaal, jeg fremsatte, da jeg havde Ordet første Gang under Finanslovbehandlingen, kunde jeg ønske at gøre nogle faa yderligere Bemærkninger. Først vedrørende Spørgsmaalet om Valglovens Revision. Jeg kan herom udtale, at jeg føler mig tilfreds med de Udtalelser, der blev fremsat af den højtærede Indenrigsminister i Formiddagsmødet.